శిష్యునికి పంగనామాలు

సమితింజయ, పంకజవల్లి భార్యాభర్తలు. పెళ్లయి పది ఏళ్లు గడిచి పోయింది. పిల్లలు పుట్టలేదు. పెళ్లాన్ని 'పంకజం' అంటూ చాలా ప్రేమగా పిలుస్తూంటాడు. వాళ్లు చాలా అన్యోన్య దంపతులు. పంకజం మనసు అద్దంలాంటిది. అందులో భర్త ప్రతిబింబమే ఎక్కువ కనిపిస్తుంది. ఎప్పుడూ చలాకీగా ఉంటుంది. చాలా కలుపుగోలు మనిషి.

బయట ఆకుకూరలు కొనుక్కుని లోపలికి వస్తున్న పంకజం ఎదురుగుండా రెండో అంతస్తులో ఖాళీ అయిన పోర్షన్‌లోకి ఎవరో దిగారని చెప్పింది భర్తకి.

"పోనీవే నాకు అన్నం పెట్టు. ఆఫీసుకి టైమ్ అయిపోతుంది అన్నాడు".

'జయ...జయ' అని మొగుడ్ని ముద్దుగా పిల్చుకుంటుంది పంకజం.

"సరే! మీకెప్పుడూ హడావుడే. అన్నీడైనింగ్ టేబిల్ మీద సిద్ధం చేశాను. ఇంక వడ్డించడమే తరువాయి" రండి అంది పంకజం.

జయ భోజనం ముగించుకుని ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు. సాయంకాలం ఇంటికి వచ్చేసరికి ఒక బోర్డు కనిపించింది. అక్కడే ఆగి చదివితే బాగుండదని లోపలికి వచ్చి భార్యని అడిగాడు "దేన్ని గురించి ఆ బోర్డు" అని.

'ఇచ్చట కథలు రాయడం నేర్పబడును' అని బోర్డు పెట్టినట్లు చెపుతూ, కొంచెం ఉత్సాహంగా, "ఏమండీ మీరు కూడా కథలు రాయడం నేర్చుకుని, ఒక నాలుగు కథలైనారాసి, నా చిరకాలపుకోరిక తీర్చండి. అప్పుడు, మనం కడపలో ఉ న్నప్పుడు ప్రయత్నం చేశారు. మీకు అంతగా కష్టంగా ఉండి రాత్రుళ్లు ఎక్కువగా మేల్కోలేకపోతే, పగలే రాయండి. ఏమంటారు?" అని ముగించింది.

జయకి గుండెల్లో రాయిపడింది. 'ఇదేమిట్రా భగవంతుడా! ఏదో ప్రశాంతంగా జీవితం గడిచిపోతుంటే ఎదురుగుండా వీళ్లు వచ్చారు' అనుకున్నాడు జయ. రెండు రోజుల్లో ఆ కథలు రాయడం నేర్పే ఆయన భార్యతో పంకజానికి పరిచయమయి పోయింది. అతి త్వరలో స్నేహంగా మారింది. ఆవిడతో చెప్పింది పంకజం 'ఎలా అయినా తన భర్తకు కథలు రాయడం నేర్పించాలని' కాలనీలో

అందరూ, ఆ కథలు నేర్పే ఆయన్ని 'కథలు మేస్టారు' అని పిలవడం మొదలు పెట్టారు. కొంచెం మంచి మాటలతో జయను ఆ విద్య నేర్చుకోవడానికి ఒప్పించింది.

ఒక ఆదివారం, ఆ కథల మేస్టారు జయ ఇంటికి ఒక పైజమా లాల్చీ వేసుకుని, కష్టపడి పెంచుకున్న గడ్డంతో ఒక బెంగాలీ బాబులా వచ్చారు.

"సరే! ఇక పాఠం మొదలు పెట్టనా" అన్నారు మాస్టారు.

జయ తలూపాడు, పంకజం కూడా పక్కనే కూర్చుంది.

మాస్టారు మొదలు పెట్టారు "మనం ఏ పని చేసినా అత్యంత శుచి, శుభ్రంతో ఏకాగ్రతతో చేయాలి. సాంప్రదాయాలు పాటించాలి" అని చెపుతూ "మీరు ఎక్కడ కూర్చుని కథలు రాయాలనుకుంటున్నారు" అని అడిగారు.

జయ చూపించాడు ఒక టేబుల్ ఉన్న ప్రదేశం. "బాగుంది! చెల్లాయి" అని పంకజాన్ని పిలుస్తూ "మేమిద్దరం ఆ టేబిల్ దగ్గరకి వస్తాం, ఎదురు (శకునం)రా అమ్మా! అన్నాడు.

పంకజం పరవశించపోయింది. సరే టేబిల్ దగ్గర ఉన్న కుర్చీలో జయను కూర్చో పెట్టాడు. కాగితాలు సిద్ధం చేశాడు. ఒక కొత్త పెన్ను పంకజం చేతిలో పెట్టి ఈ పెన్ను మీ ఆయనకు ఇయ్యమన్నాడు. తుల్జాపూర్ భవానీదేవి శివాజికి ఖడ్గం ఇచ్చినట్లు! కెమేరా, పంకజం చేతే తెప్పించి ఒక ఫోటో తీసాడు.

"ముందు ముందు జయ పెద్ద రచయిత అయితే ఆ ఫోటో పత్రికలో వేయడానికి పని చేస్తుంది" అన్నాడు.

జయ చేతిలోని పెన్ను తీసుకుని ఒకసారి తను రాశాడు. అలా రాస్తే శుభంట! పెన్నుతో తలమీద కొట్టుకోమన్నాడు జయని. అలా చేస్తే మెదడులో ఉన్న కథకి సంబంధించిన అలోచనలన్నీ పెన్నులోకి వెళ్లి, పెన్ను కాగితం మీద తొందరగా తొందరగా కదుల్తుందన్నాడు. అందుకనే పెద్దలు అంటారు. 'ఏదైనా గురుముఖంగా నేర్చుకోవాలని.' బ్రెయిన్ అందరికీ ఒకే చోట ఉంటుంది కనుక తన తల మీద కొట్టుకుని చూపించారు మాస్టారు, ఇలా కొట్టుకోవాలని.

"కథ రాసేటప్పుడు ఎప్పుడూ ఒళ్లు విరుచుకోకూడదని, ఆవలించకూడదని, ఈ రెండూ దరిద్రాలని, కథకి అడ్డం పడతాయి శనిలాగ" అనీ. కథ రాసేటప్పుడు

ఆలోచిస్తూ ఎప్పుడూ పైకి చూడకూడదని, అలా చూస్తే, రాస్తున్న కథ పై లోకాలకి పోతుందనీ, తర్వాత ఆలోచిస్తూ ఎడమవైపు చూడకూడదని, ఎడమవైపు లక్ష్మి స్థానం అని, లక్ష్మి సరస్వతి, అత్తా కోడళ్ళు కనుక, సరస్వతీదేవికి కోపం వచ్చి కథ నాశనం చేస్తుందనీ చెప్పారు మాస్టారు. పాపం! జయ అడిగాడు "అది కాదు మాస్టారూ! ఎప్పుడూ అలివేలు మంగమ్మ వేంకటేశ్వరస్వామికి కుడివైపు ఉంటుంది కదా. మరి లక్ష్మీస్థానం కుడివైపే కదా" అని.

ఈ ప్రశ్న అడిగి పంకజంకేసి గర్వంగా చూశాడు జయ.

"అది అరవ సాంప్రదాయం. మన తెలుగు వారికి సంబంధం లేదు" అని ఒక్క దెబ్బతో తేల్చేశారు. పైగా చెప్పారు తను పాఠం చెప్పేటప్పుడు మధ్యలో ప్రశ్నలు వేయొద్దనీ, సందేహాలుంటే క్లాస్ అయిపోయిన తరువాత చెప్తానన్నాడు.

మాస్టారికి కోపం వస్తుందేమో అన్న భయంతో "మాస్టారు చెప్పేటప్పుడు మధ్యలో మనం మాట్లాడితే అయన అలోచనలకి అంతరాయం కలిగి పాఠం చెడిపోతుంది" చెప్పింది పంకజం.

"సరే! ఏ కథైనా ముందు క్షుణ్ణంగా ఆలోచించి రాయడం మొదలు పెట్టాలి" అని చెప్పారు మాస్టారు. మళ్ళీ రెండు రోజులు తర్వాత వచ్చి ఎంతవరకూ రాశారో చూస్తానన్నారు.

ఆ మర్నాటి నుంచి ఒక కథ రాయడం మొదలు పెట్టాడు జయ. కాలం గడిచిపోతుంది. కథమాత్రం ముందుకు సాగడం లేదు.

"చాలా కష్టంగా ఉందని" పంకజంతో చెప్పాడు.

"ఏం ఫర్వాలేదు. అలవాటయిపోతుంది" అంది పంకజం.

"'ఏమిటి అలవాటవ్వడం కష్టపడటమా' అనుకున్నాడు.

నాలుగు రోజులు తరువాత చెప్పాడు తన వల్ల కాదని.

"మీరు ఒళ్లు విరుచుకోవడం, ఆవలించడం, పైకి చూడడం వగైరా ఏమైనా చేస్తున్నారేమోనని అనుమానంగా ఉంది" అంది పంకజం.

"ఒట్టు మీ బామ్మమీద" అన్నాడు జయ.

పంకజానికి బామ్మ అంటే చాలా ప్రేమ. అసలు ఒకవిధంగా పంకజం పక్కింటి వాళ్లతో, ఎదురింటి వాళ్లతో, ఎక్కువ స్నేహం చేయడానికి వాళ్ల బామ్మే కారణం. 'పొరుగింటి వాళ్ల దగ్గర ఉన్న మంచి గ్రహించాలి' అని చెప్పేదిట. మంచి గ్రహించడమేమోగాని, జయ ఇంట్లో అప్పు రూపేణా సరుకులు సంగ్రహిస్తున్నారు. కడపలో ఉన్నప్పుడు ఇంట్లో సరుకులు ఇచ్చేయ్యడం వల్ల రెండు సంసారాలకి అయ్యే ఖర్చు అయ్యేది. ఇక్కడ కూడా సరుకులు ఇచ్చేస్తోంది. ఒకరోజు జయ లోపల గదిలో ప్రశాంతంగా కథ రాసుకునే సమయంలో పక్కింటి ఆవిడ వచ్చి "పంకజం! నువ్వు ఏమీ అనుకోకపోతే నిన్ను ఒకటి అడుగుతాను" అంది.

"అయ్యో దానికేం భాగ్యం పిన్నిగారూ! అడగండి" అంది పంకజం.

"కథలు కాయితానికి ఒక వైపే రాస్తారు కదమ్మా, ఏమైనా కథలు తిరిగి వచ్చేస్తే, ఆ కథలు నాకియ్యమ్మా, పిల్లలు లెక్కలు చేసుకుంటారు. చదివించలేక చస్తున్నాం" అంది పిన్నిగారు.

"అయ్యో ఇదేం పెద్ద విషయమా! అసలు కథ రాయడం పూర్తి చేసి పంపాలి కదా. అసలు కథ అంటూ బయటికి వెళ్లి తిరిగి వచ్చేస్తే ఆ కాగితాలు మీకే ఇచ్చేస్తాను. ఇంకెవరికీ ఇవ్వను" అంది పంకజం.

ఈ సంభాషణంతా విన్న జయకి ఒళ్లు మండి పోయింది.

"చచ్చి కథ రాసేది వెనుకవైపు వీళ్ల పిల్లలు లెక్కలు చేసుకోడానికా! అసలు పంకజాన్ని అనాలి. దీని బుర్రలో మట్టి తప్ప ఇంకేం లేదు. దీని బుర్రపై మొక్క వేస్తే చక్కగా మొలుస్తుంది. అంత సారవంతమైన మట్టి ఉంటుంది, దీని బుర్రలో. అందుకనే దీనికి బురద పేరు పెట్టారు. అన్నీ బురద అలోచనల్లే దీనికి. అసలు నా చేత ఈ కథలు రాయించక పోతేనేమి!" అని మధనపడ్డాడు జయ.

ఒకరోజు మాస్టారు వచ్చి జయతో మాట్లాడే సమయంలో పాలవాడు కిటికి దగ్గర నిలబడి మాస్టారు వైపే చూస్తున్నాడు.

"ఏమిటి అక్కడ నిలబడ్డావు? అమ్మగార్ని పిలిస్తే పాలు పోయించుకుంటారు కదా!" అన్నాడు జయ. పంకజం వచ్చి 'పాలు పోయించుకున్న తరువాత పాలవాడు వెళ్లిపోయాడు. మొత్తం మీద కొన్ని నెలలకి కథ రాసిపంపాడు జయ.

రాసి అరునెలలైనా కథ మాత్రం అచ్చువలేదు. ఏం చేస్తాం. అక్కడికీ కథ పత్రికకి పంపే ముందు వేద పండితులు వచ్చి ఆశీర్వచనం కూడా పలికారు. ఈ మధ్యన పంకజం ఇంటికి రావడం మానేసిన ఓ పెద్దాయన వచ్చి పంకజాన్ని పలకరించాడు.

"ఏమిటమ్మా ఈ మధ్య మీ ఆయన ఎప్పుడు చూసిన ఏదో దిగులుగా, ఆలోచిస్తూ రాసుకుంటూ ఉంటున్నాడు. ఏమైనా రిసెర్చి పేపర్లు రాస్తున్నాడా ఏమిటి?"

"అబ్బే! అదేం లేదండి! ఏదో ఒక కథ రాసి పత్రికకి పంపారు".

"అచ్చయిందా" అని అడిగారు ఆయన.

"ఇంకా లేదండి" అంది పంకజం.

"తగినిన్న స్టాంపులు పెట్టిన కవరు జత చేసి పంపిస్తే వాళ్లే వెనక్కి పంపిస్తారు" అన్నాడు పెద్దాయన, అనుభవజ్ఞుడు, 'జయ వలన ఏం కాదని తెలుసేమో ఆయనకి' అనుకుంది. ఎవరేమి మాట్లాడినా కథ వెనక్కి రావడం గురించే, ఏమవుతుందో అనుకుంది పంకజం. పక్కింటి పిన్నిగారు, కాగితాలు లెక్కలు చేసుకోవాలని అడిగినప్పుడే నిర్ణయించుకున్నాడు, నమితింజయ, స్టాంపులు అతికించిన కవరు జతచేసి కథతో పాటు పంపకూడదని, ఆ కథ పత్రికలో వస్తుందో రాదో తెలీదు కాని ఇంటికి మాత్రం తిరిగి రాదు. అలా చేసాడు నమితింజయ. ఈలోగా ఎప్పటికైనా మాస్టారు కథలు రాయడం నేర్పుతారని ఆయన అడిగినప్పుడల్లా, డబ్బు సర్దుబాటు చేసింది పంకజం.

'చెల్లెమ్మా! అంటూ వచ్చి ఒక వెయ్యి రూపాయలు అర్జెంటుగా కావాలనీ, మూడువేలు కావాలనీ, మొత్తం మీద ఒక పదివేలు పైచిలుకు పట్టేశాడు. ఒకరోజు రాత్రికి రాత్రి ఇల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్లి పోయాడు.

'ఒక శని వదిలింది' అనుకున్నాడు జయ.

ఒకరోజు జయ, పంకజాన్ని వాళ్ల జాయింట్ అకౌంట్ పాస్‌బుక్ అడిగాడు, ఒక పదిహేనే వేలు తీసుకుందామని.

"ఇరవై వేలు ఉండవలసిన బేలన్స్ పదివేలు అయిందేమిటి" అని గట్టిగా అడిగాడు.

కళ్లలో నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ చెప్పింది 'మాస్టారు కిచ్చి మోసపోయానని'. పాపం! పంకజం అంటే అమితమైన ప్రేమ జయకి. "ఏడవకు కళ్లు తుడుచుకో" అన్నాడు. ఇంతలో పాలవాడు వచ్చాడు. వాడికి ఈ కుటుంబంతో చాలా చనువు.

"ఎందుకండీ లక్ష్మీదేవి లాంటి అమ్మగారు బాధపడుతున్నారు" అని అడిగాడు. విషయం వివరించాడు జయ.

"అయ్యో ఆ గెడ్డం వాడ్ని ఎలా నమ్మారండీ! ఇదే బోర్డు పెట్టి కథలు రాయడం నేర్పిస్తానని, చెప్పిన కథ చెప్పకుండా చెప్పి, అంతకు ముందున్న కాలనీలో పాతిక వేలదాకా పట్టేశాడు. ఎవళ్ళూ గుర్తుపట్టకుండా గెడ్డం పెంచుకుని తిరుగుతున్నాడు. అయ్యగారూ! మీకు జ్ఞాపకం ఉందా, ఒకరోజు ఆయన్ని పోల్చుకోవడానికే కిటికీ దగ్గర నిలబడి చూశాను. అయ్యో నేను ముందైనా మీకు చెప్పలేదే" అని బాధపడ్డాడు. 'మీరు ఆయన బుట్టలో పడిపోతారనుకోలేదండి. లేకపోతే చెప్పేవాడ్ని" అన్నాడు.

జయ ఇంటి ఎదురుగా ఆ బోర్డు అలానే ఉండి పోయింది. " ఇచ్చట క్రాపులు అందంగా చేయబడును" అన్నట్లు కనిపిస్తూంటే , దాన్ని తీసి విసిరికొట్టాడు జయ.

(ఆంధ్రభూమి, సచిత్రమాస పత్రిక, ఏప్రిల్ 2004)